

КРАДЦИТЕ

Имало един ром. Имал един Вуйчо. Сега... и двамата били крадци. Чудели се как да крадат. Единият от двамата казал:

– Ще идем у царя. Ще минем през комина – казал. – Като Влезем, ще си Вземем каквото искаме.

Отишли. Влезнали Вътре откъм керемидите. Напълнили си една чанта с жълтици и излезнали.

Да, но днес-утре, днес-утре, арапинът казал:

– Царю, ти знаеш ли, че жълтиците намаляват. Много намаляват!

Царят казал:

– Брей! Откъде Влизат тези хора?

А арапът казал:

– Чуй! Ще Вземеш един казан... някакъв Варел с катран. Ще намажем, ще сложим на оджака. Като дойде моя, гето краде, ще падне Вътре и няма да може да излезе.

Взел Вуйчото и отишъл да краде без него. Тъкмо дошъл пред комина – „бююп“, Вътре в казана.

Момчето отишло при Вуйна си:

– Вуйно, ма, къде е Вуйчо ми?

– Къде отиде, не знам.

Той си казал: „Той е отишъл там“. Тръгнал. Като стигнал, видял – Вуйчо му в катрана. Няма какво да прави. Извадил си ножа, отрязал му главата, че не може да излезе от катрана. Взел му главата, през комина, отишъл си.

Сутринта отишли и гледат – човек без глава. Няма човек, няма нищо. Казали:

– Брей! Какъв е този човек? Главата я няма.

Казал:

– Вуйно, чуй какво ще ти кажа! Утре царят ще извади Вуйчо ми. Който познае човека, те ще го хванат. Който е, ще заплаче и ще го хванат. Ти ще минеш и за да не заплачеш, ще кажеш: „Хей джанго джунгало“. Те няма да разберат, че така плачеш.

Както казал, така направила Вуйна му.

– Сега искам да хванете крадеца!